

Referanser:

Arkivsak: 18/05010-8

Taushetsplikt, avvergeplikt og meldeplikt

Sammendrag

Taushetsplikt, avvergeplikt og meldeplikt har blitt tematisert både på bispemøtet i oktober 2018 (BM 35/18), og som seminar på bispemøtet i februar 2019 (BM 11/19). Bakgrunnen for saken er at Hamar biskop våren 2018 reiste en diskusjon om prester også bør inkluderes i listen over de som har meldeplikt til barnevernet etter Barnevernslovens § 6-4. Samtalen i etterkant har tydeliggjort tre sider ved saken som til dels henger sammen:

- Ulik forståelse av gjeldende regelverk
- Behov for kompetanseheving om taushetsplikt, avvergeplikt og meldeplikt blant kirkelige ansatte
- En vurdering av om prester og andre kirkelige medarbeidere bør inkluderes i listen over de som har meldeplikt til barnevernet etter barnelovens § 6-4.

Diskusjonene på bispemøtene i oktober 2018 og februar 2019 har beredt grunnen for at Bispemøtet nå kan gjøre et vedtak på de to siste av de tre nevnte sidene ved saken.

Saksfremlegget er delt i tre. Den første delen gjør rede for gjeldende regelverk, den andre delen gir noen forslag til hvordan man kan heve kompetansen blant kirkelige ansatte, og den tredje delen drøfter argumenter for og imot å innføre meldeplikt for prester og andre kirkelige medarbeidere.

Det vurderes slik at biskopene bør ta en avgjørelse knyttet til innføring av meldeplikt før et kompetansehevingsarbeid igangsettes, ettersom det vil være viktig at de kirkelige medarbeiderne får opplæring i oppdatert forståelse av lovverket.

Hvorvidt prester og øvrige kirkelige ansatte skal inkluderes i barnevernlovens § 6-4 avgjøres av Stortinget, og saken må fremmes av Regjeringen. Den norske kirke kan høyst anmode om å bli inkludert. Bispemøtet må formodentlig koordinere synspunkter med Kirkerådet.

Forslag til vedtak

Bispemøtet har drøftet taushetsplikt, avvergeplikt og meldeplikt.

Bispemøtet ber om at det igangsettes et arbeid med å styrke kompetanse på dette området blant prester og andre kirkelige ansatte, med utgangspunkt i de føringer som ble gitt i møtet.

Bispemøtet ber om at det igangsettes et arbeid med tanke på å innføre meldeplikt etter barnevernloven for enkelte yrkesgrupper i Den norske kirke.

Eller

Bispemøtet vurderer det slik at det på de nåværende tidspunkt ikke er ønskelig å arbeide videre med å innføre meldeplikt etter barnevernloven for ansatte i Den norske kirke

Saksorientering

Bakgrunn

1. Gjeldende regelverk om taushetsplikt, avvergeplikt og meldeplikt

Taushetsplikt

Taushetsplikten er hjemlet forskjellige steder for ansatte i Den norske kirke; i forvaltningsloven, straffeloven og helsetjenesteloven. Tjenesteordningene viser til at prester og vigslede tilsatte har taushetsplikt etter gjeldende regler.

Forvaltningsmessig taushetsplikt

Stortinget har etter skillet mellom stat og kirke inntil videre bestemt at forvaltningsloven skal gjelde også for DNKs virksomhet, jf. kirkeloven § 38. Kirkemøtet har gått inn for at dette også vil gjelde når ny lov om tros- og livssynssamfunn trer i kraft. I forvaltningslovens § 13 står det:

Enhver som utfører tjeneste eller arbeid for et forvaltningsorgan, plikter å hindre at andre får adgang eller kjennskap til det han i forbindelse med tjenesten eller arbeidet får vite om:

- 1) noens personlige forhold, eller*
- 2) tekniske innretninger og fremgangsmåter samt drifts- eller forretningsforhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den som opplysningen angår.*

Denne taushetsplikten er imidlertid begrenset (§13 a og §13 b), blant annet ved at taushetsplikten ikke er til hinder for

at forvaltningsorganet anmelder eller gir opplysninger (jfr. også nr. 5) om lovbrudd til påtalemyndigheten eller vedkommende kontrollmyndighet, når det finnes ønskelig av allmenne omsyn eller forfølgning av lovbruddet har naturlig sammenheng med avgiverorganets oppgaver, (§ 13 b nr. 6)

Det er også åpning for å dele opplysninger underlagt forvaltningsmessig taushetsplikt med andre ansatte i samme organ. Disse bestemmelsene gjelder alle ansatte i Den norske kirke, også etter 1. Januar 2017, ettersom forvaltningsloven gjelder for den virksomhet som drives av lovbestemte kirkelige organer (kirkelovens §38).

Kallsmessig taushetsplikt

Prester har også en taushetsplikt hjemlet i straffelovens §211:

Med bot eller fengsel inntil 1 år straffes prester i Den norske kirke, prester eller forstandere i registrerte trossamfunn, advokater, forsvarere i straffesaker, meklingsmenn i ekteskapssaker, og disses hjelpere, som uberettiget røper hemmeligheter som er betrodd dem eller deres foresatte i anledning av stillingen eller oppdraget.

Denne taushetsplikten er mer omfattende og strengere enn den i forvaltningsloven. Den har allikevel begrensninger, blant annet nødretten (straffelovens §17):

En handling som ellers ville være straffbar, er lovlig når

- a) *den blir foretatt for å redde liv, helse, eiendom eller en annen interesse fra en fare for skade som ikke kan avverges på annen rimelig måte, og*
- b) *denne skaderisikoen er langt større enn skaderisikoen ved handlingen.*

Også avvergeplikten gjelder uten hensyn til taushetsplikten og går dermed foran straffelovens §211 så langt som det er nødvendig for å oppfylle avvergeplikten.

I stortingsproposisjonen for ny tros- og livssynslov, drøfter departementet § 211 (Prop. 130 L (2018-2019) s.238-239). Her signaliseres det at man på sikt ønsker å avvikle paragrafen, og at den kallsmessige taushetsplikten da må hjemles i tros- og livssynsloven. Dette arbeidet må imidlertid henge sammen med å omplassere taushetsplikten for advokater i en ny paragraf, og det vurderes derfor slik at § 211 må bli stående som den er inntil videre.

I alminnelige bestemmelser for skriftemålet het det inntil nylig at presten har «juridisk ubetinget taushetsplikt». En slik formulering kunne oppfattes som om unntakene fra straffelovens § 211 ikke gjelder prester i Den norske kirke. På Kirkemøtet i 2019, KM 10/19, ble denne formuleringen endret til *Presten har kirkelig fullmakt til å motta skrifte. Både presten og eventuelt andre som mottar skrifte, har taushetsplikt etter gjeldende regler.*

Avvergeplikt

Alle borgere i Norge har et ansvar for å forhindre visse typer lovbrudd. Dette er hjemlet i straffelovens §196:

Med bot eller fengsel inntil 1 år straffes den som unnlater gjennom anmeldelse eller på annen måte å søke å avverge en straffbar handling eller følgene av den, på et tidspunkt da dette fortsatt er mulig og det fremstår som sikkert eller mest sannsynlig at handlingen er eller vil bli begått. Avvergingsplikten gjelder uten hensyn til taushetsplikt og gjelder straffbare handlinger som nevnt i.. (her følger en rekke paragrafer, blant annet om rikets sikkerhet og alvorlige volds- og seksuallovbrudd, samt mishandling i nære relasjoner).

Brudd på avvergeplikten straffes likevel ikke når:

- a) *handlingen det er tale om å avverge ikke har kommet så langt som til straffbart forsøk, jf. § 16, eller*
- b) *plikten ikke kunne oppfylles uten å utsette ham selv, hans nærmeste eller noen uskyldig for siktelse eller tiltale eller fare for liv, helse eller velferd.*

Bokstav a) kan virke litt forvirrende. Avvergeplikten oppstår allerede før gjeningspersonen har gått over grensen for straffbart forsøk. Meningen med regelen er at dersom man holder det som mest sannsynlig at en person vil begå en straffbar handling som nevnt i § 196, men gjerningspersonen likevel ikke gjennomfører den, kan man ikke straffes. Man kan tenke seg at prest mottar en troverdig opplysning om at den kjente kriminelle Peder Ås har tenkt å begå et ran om tre dager. Da har presten en avvergingsplikt. Hvis presten ikke varsler, har han eller hun i utgangspunktet forsømt sin plikt etter straffeloven § 196 og kan straffes. Men hvis det viser seg at Ås ikke gjennomfører ranet, for eksempel fordi han ikke får tak i våpen, kan presten likevel ikke straffes. Bestemmelsen må derfor ikke forstås slik at man må vente til Ås går inn i banken og retter våpenet mot funksjonæren før man varsler.

Ettersom avvergeplikten "gjelder uten hensyn til taushetsplikten", fritas derfor presten fra forpliktelsen i Straffelovens § 211, og alle kirkelige ansatte fra Forvaltningslovens § 13, for å kunne avverge lovbrudd. Det er allikevel ikke en nødvendighet at taushetsplikten brytes, da loven sier at handlingen skal *gjennom anmeldelse eller på annen måte... avverges*. Dette gir mulighet for en skjønnsmessig vurdering hos presten og andre kirkelige ansatte for hvordan man skal gripe an situasjonen. Hvis man velger å søke å løse saken selv, kan det kreve mye å sikre seg at man har avverget lovbruddet. Et praktisk eksempel kan være at man får en betroelse fra en kvinne om at hun og barna jevnlig utsettes for mishandling i nære relasjoner

av mannen. Får man da kvinnen til å reise til et krisesenter med barna før det kan skje mer mishandling, vil lovbruddet i utgangspunktet være avverget.

Meldeplikt

Meldeplikten er hjemlet i Barnevernlovens § 6-4 første ledd:

Enhver som utfører tjeneste eller arbeid for et forvaltningsorgan, skal uten hinder av taushetsplikt melde fra til barneverntjenesten uten ugrunnet opphold

- a) *når det er grunn til å tro at et barn blir eller vil bli mishandlet, utsatt for alvorlige mangler ved den daglige omsorgen eller annen alvorlig omsorgssvikt,*
- b) *når det er grunn til å tro at et barn har en livstruende eller annen alvorlig sykdom eller skade og ikke kommer til undersøkelse eller behandling, eller at et barn med nedsatt funksjonsevne eller et spesielt hjelpetrengende barn ikke får dekket sitt særlige behov for behandling eller opplæring,*
- c) *når et barn viser alvorlige atferdsvansker i form av alvorlig eller gjentatt kriminalitet, misbruk av rusmidler eller en annen form for utpreget normløs atferd,*
- d) *når det er grunn til å tro at et barn blir eller vil bli utnyttet til menneskehandel.*

Denne meldeplikten gjelder ikke for kirkelige ansatte. Dette fordi Den norske kirke ikke regnes som et forvaltningsorgan selv om forvaltningsloven gjelder for den virksomhet som drives av lovbestemte kirkelige organer (jf. brev fra Kulturdepartementet datert 21.02.2018).

Mer om avvergeplikt og meldeplikt

Både avvergeplikten og meldeplikten går foran taushetsplikten etter Forvaltningslovens § 13, men kun avvergeplikten tilsidesetter taushetsplikt etter Straffelovens § 211. Dersom biskopene ønsker å innføre meldeplikt må det gjøres et lovteknisk arbeide for å undersøke hvordan en slik meldeplikt kan tilsidesette den kallsmessige taushetsplikten.

Det videre handler om hva som ligger av muligheter og begrensninger i avvergeplikt og meldeplikt, og hvordan de skiller seg fra hverandre.

Avvergeplikten tar ikke inn i seg forhold som er begått i fortid, men gjelder når man kan hindre noe i fremtiden, det være seg en alvorlig straffbar handling og/eller følgene av den. Det kan løftes fram særlig tre momenter ved paragrafen:

1. Gjennom anmeldelse eller på annen måte

Slik det er blitt nevnt tidligere i saksfremlegget, må avvergeplikten ikke nødvendigvis bety at saken politianmeldes. Den som får kjennskap til forhold som omfattes av avvergeplikten kan selv gripe inn og forhindre, eller melde fra til annen enn politiet. Trolig vil saker som er omfattet av avvergeplikten allikevel ha slik karakter at det mest naturlige er å melde fra til politiet.

2. sikkert eller mest sannsynlig

Avvergeplikten gjelder når en handling *sikkert eller mest sannsynlig* kommer til å skje. Det må derfor være en skjellig grunn til å handle på bakgrunn av denne bestemmelsen, men det er en åpenbar skjønnsmessig avveining involvert. Man må handle på bakgrunn av noe man tror kan komme til å skje.

3. ulike straffebud

Avvergeplikten gjelder ikke alle forhold, men er begrenset til 40 ulike paragrafer i straffeloven, samt tre fra militær straffelov og én fra sikkerhetsloven. Disse paragrafene omfatter alt fra terrorlovbrudd til seksuallovbrudd. Ofte vil det ikke være straffbart å i god tro handle etter avvergeplikten selv om aktuelt lovbrudd ikke er omfattet av paragrafene nevnt i loven. Nødretten (Straffelovens § 17) sier at

En handling som ellers ville være straffbar, er lovlig når

- a) *den blir foretatt for å redde liv, helse, eiendom eller en annen interesse fra en fare for skade som ikke kan avverges på annen rimelig måte, og*
- b) *denne skaderisikoen er langt større enn skaderisikoen ved handlingen.*

Avvergeplikten kan dermed forstås som ganske vid, i det

- man ikke trenger å melde til politiet, man kan avverge/varsle på annet vis,
- man ikke må være sikker på at handlingen kommer til å skje,
- forholdene som er omfattet av plikten er numerisk mange, og derfor omfattende
- nødretten kan slå inn dersom man ikke i utgangspunktet hadde hjemmel for å benytte seg av denne bestemmelsen til å varsle/anmelde

Meldeplikten er mer spesifikk enn avvergeplikten ved at det er en avgrenset gruppe som er omfattet av loven, samt at den innholdsmessig kun tar for seg barn og unge opp til 18 år (jf Barneloven § 1-3). Lovens formål er:

Loven skal sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp, omsorg og beskyttelse til rett tid. Loven skal bidra til at barn og unge møtes med trygghet, kjærlighet og forståelse og at alle barn og unge får gode og trygge oppvekstvilkår (Barnevernloven § 1-1).

Mange forhold som vil utløse meldeplikt etter barnevernloven, vil også skape avvergeplikt etter straffeloven § 196. Dette gjelder for eksempel mishandling av barn (bvl § 6-4 og strfl § 282), eller incest mot barn. Andre bestemmelser i bvl § 6-4 er derimot ikke dekket av avvergeplikten på samme måte. Dette gjelder særlig punktet om menneskehandel (Justisdepartementet har i høringsnotat av desember 2018 tatt til orde for å inkludere dette i § 196), men også det som omhandler alvorlig omsorgssvikt og sykdom. En del tilfeller av omsorgssvikt vil ikke være alvorlig nok til å straffes etter straffeloven § 282 om mishandling i nære relasjoner. Meldeplikten etter barnevernloven gjelder også der et barn under 18 år viser alvorlige atferdsvansker i form av alvorlig eller gjentatt kriminalitet, misbruk av rusmidler eller en annen form for utpreget normløs atferd. Denne atferden kan være handlinger som ikke er straffbare, eller ikke er alvorlige nok til å omfattes av oppregningen i straffeloven § 196 – for eksempel gjentagne tyverier eller relativt sett mindre alvorlige tilfeller av voldsutøvelse (kroppskrenkelse).

En markant forskjell mellom avvergeplikten og meldeplikten er nivået på sikkerhet. Der man i avvergeplikten må være *sikker eller mest sannsynlig sikker*, heter det i barnevernloven at *når man har grunn til å tro*. Terskelen for at meldeplikten trår i kraft er dermed vesentlig lavere enn for avvergeplikten.

2. Kompetanseheving om taushetsplikt, avvergeplikt og meldeplikt

Gjennom det nåværende arbeidet med taushetsplikt er det blitt tydeligere at det er behov for kompetanseheving blant kirkelige ansatte på hva som ligger i taushetsplikt, avvergeplikt, og eventuelt meldeplikt. Ikke minst er dette tydeliggjort i Kjartan Leer-Salvesens avhandling «*På tilliten løs? En studie av læreres og presters skjønnsutøvelse i spenningen mellom taushetsplikt, meldeplikt og avvergeplikt*» fra 2016. På seminaret om taushetsplikt som ble avholdt i forbindelse med bispemøtet i februar 2019 syntes det som om det var oppslutning også blant arbeidstakerorganisasjonene for et slikt arbeid.

Dersom biskopene enes om at det bør igangsettes et arbeid med å heve kompetansen på dette temaet, må det gjøres en vurdering av hvordan man ønsker å arbeide videre med det, og hva slags organisering og omfang man ønsker på et slikt opplegg.

Det kan tenkes at man ønsker å gjennomføre en slik kompetanseheving som et videreutdanningstilbud, med utgangspunkt i EVU-systemet slik det er rigget i Bispemøtet. Da vil et lærested tilby et kurs om taushetsplikt, og kirken sende deltagere. Dette vil sikre en god og omfattende faglig oppdatering. En stor svakhet er at en slik løsning vil komme veldig få til gode, og at et hovedanliggende ved en slik kompetanseheving er at den skal nå flest mulig. Selv om et slikt kurs kan ha en trickle-down-effekt lokalt, vil dette omfanget være for begrenset.

Et annet alternativ kan være at taushetsplikt tematiseres på bispedømmenes stiftsdager. Her vil man sikre stor deltagelse fra aktuelle yrkesgrupper, og det vil være en kostnadseffektiv måte da man når mange på kort tid og med begrensede ressurser. En kan

for eksempel se for seg at fagpersoner på temaet kan holde foredrag, og at det legges opp til refleksjoner i stab/prosti i etterkant.

Et tredje alternativ vil være å utvikle studiemateriell sentralt og legge opp til prosti/stabssamlinger som tematiserer dette. Dette vil skape gode muligheter for samtale og refleksjon, samt kreve lite ressurser. Samtidig vil den fagpersonen som kan avklare spørsmål som måtte oppstå ikke være tilgjengelig i en slik samtale.

Dersom det skal utvikles et materiell sentralt, må det tas stilling til hva som ønskes utarbeidet og hvem som skal stå for arbeidet. Per i dag er det mest oppdaterte materialet ressursheftet «Kirkens samtaler med barn og ungdom. Om taushetsplikt og profesjonelt skjøn».

Det er viktig at et slikt ressursmateriale er oppdatert, og det bør derfor avklares om man ønsker innføring av meldeplikt etter barnevernloven, og hvem dette eventuelt skal gjelde for, før man igangsetter et kompetanseutviklingsarbeid.

Biskopene bes drøfte hva slags form et kompetansehevende arbeid på taushetsplikt, avvergeplikt og eventuelt meldeplikt for kirkelige medarbeidere bør ha.

3. Innføring av meldeplikt for prester og andre kirkelige medarbeidere

I en samtale omkring innføring av meldeplikt for prester er det to sider ved saken som må drøftes. Det første er hva en slik innføring har av konsekvenser, det andre er på hvilken måte en eventuell prosess fram mot inkludering i en slik liste vil se ut.

Innføring av meldeplikt

Slik det er redegjort for ovenfor, er hovedforskjellen mellom avvergeplikten og meldeplikten at terskelen for å melde ifra om et forhold er lavere i sistnevnte. Det er også slik at denne meldingen skal gå til barnevernet slik at de kan følge opp, mens avvergeplikten i hovedsak vil gjelde anmeldelse til politiet (eller på annen måte). Innførelsen av meldeplikt vil også innføre meldeplikt for noen flere forhold enn det avvergeplikten. Særlig aktuelt her vil punktet om alvorlig omsorgssvikt i barnevernloven være nytt, men også alvorlige atferdsproblemer hos barn under 18 år kan være aktuelt.

Samtidig som spørsmålet om meldeplikt er et spørsmål om hvilke nye rutiner som må innarbeides knyttet til hvem som skal varsles, og hva som skal varsles, er samtalen også preget av en vurdering av verdier, hvor enkelte verdier kan synes som om de står mot hverandre. På den ene siden ønsker kirken å skape trygge rom og vise omsorg for barn og unge, mens man på den andre siden vil bevare tillitten til sjelesørgerinstituttet og den relasjonen som er mellom konfident og sjelesørger.

Forskningen er ikke entydig på at innføring av meldeplikt vil gå på bekostning av tillitsforholdet mellom sjelesørger og konfident, heller viser den at mange i etterkant heller er takknemlige for at noen handlet. Dette innebærer en svekkelse av tillitsargumentet.

Leer-Salvesens avhandling fra 2016 viste at prester har en for streng forståelse av taushetsplikten, og at forhold som vil ligge under avvergeplikten ikke ble meldt ifra. Det kan dermed tenkes at det primært er behov for en kompetanseheving og ansvarliggjøring, og at meldeplikten derfor er mindre viktig. Nødretten kan gi dekning for å melde fra om kritikkverdige/ulovlige forhold, selv om det senere skulle vise seg å ikke være omfattet av de straffebudene som er nevnt i straffelovens § 196.

Videre kan det påpekes at en inkludering i listen over de som har meldeplikt etter barnevernlovens § 6-4 vil gi et signal om hva slags kirke DNK ønsker å være. Å innføre slik plikt blir ikke da bare en praktisk ordning, men får en symbolsk funksjon. Mot dette kan innvendes at kirken i strategiske dokumenter o.l. kan tydeliggjøre sin forpliktelse på barn og unges livsvilkår.

Biskopene bes ta en beslutning om man ønsker å innføre meldeplikt etter Barnevernlovens § 6-4.

Eventuell prosess med å innføre meldeplikt etter Barnevernlovens § 6-4

Dersom man ønsker å innføre meldeplikt etter Barnevernlovens § 6-4, må det avklares hvem man ønsker omfattet av denne plikten og om hvordan man ønsker å innføre den.

Det er kun prester som er omfattet av den kallsmessige taushetsplikten i Straffelovens § 211. Det presiseres riktignok i paragrafen at dette gjelder «prester i Den norske kirke... og disses medhjelpere», men det er noe uklart hvem disse medhjelperene er. Morten Holmboe skriver i boken *Å tale eller å tie* (Holmboe 2017) at prestens «hjelpere» har taushetsplikt fordi de skal hjelpe presten med å utføre hans eller hennes oppgaver. Hjelper forstås dermed ikke som noe i seg selv, men som en funksjon. En betroelse til en kateket eller diakon kan dermed ikke forstås som underlagt straffeloven med mindre de på det gitte tidspunkt utfører en tjeneste til hjelp for presten. Den norske kirkes tjenesteforståelse, hvor de ulike tjenestene ikke forstås som utgått fra prestedtjenesten, bidrar til å klargjøre at § 211 i de aller fleste tilfeller kun omhandler presten.

Ettersom Den norske kirke følger forvaltningsloven, har allikevel alle ansatte taushetsplikt etter denne. Men slik det er redegjort for ovenfor regnes ikke Den norske kirke som forvaltningsorgan, slik Barnevernlovens § 6-4 forutsetter. For at flere en prester skal omfattes av meldeplikten må derfor flere grupper nevnes i Barnevernloven for at dette også skal gjelde dem.

Vi kan se for oss tre aktuelle måter man kan formulere hvem som bør omfattes av meldeplikten:

- Prester i Den norske kirke
- Vigslede medarbeidere i Den norske kirke
- Ansatte i Den norske kirke

Med tanke på det arbeidet kateketer og diakoner utfører kan det bli for snevert å kun inkludere prester i denne listen. Samtidig er det et spørsmål om alle ansatte bør omfattes av meldeplikten, som for eksempel kontoransatte eller kirkegårdsarbeidere. Men dersom plikten skal begrenses til vigslede medarbeidere, møter man igjen en utfordring i de mange trosopplærere/menighetspedagoger og diakonimedarbeidere som ikke er vigslet.

Biskopene bes vurdere hvem som bør omfattes meldeplikten etter Barnevernlovens § 6-4 dersom man ønsker å innføre dette for kirkelige medarbeidere.

Et videre spørsmål er hvordan man ønsker å innføre meldeplikten. Dette er et punkt som må utredes mer på bakgrunn av de synspunkt biskopene har på de øvrige spørsmålene, men det gis her noen innspill som biskopene kan ta i betraktning og drøfte.

Den ene måten å innføre meldeplikt på er å søke å bli tatt opp i listen over hvem som er omfattet av denne bestemmelsen. BVL § 6-4 nevner i siste ledd en rekke yrkesgrupper som er omfattet av loven, i tillegg til forvaltningsorganene som nevnes innledningsvis i denne loven. Dette vil kreve en lovendring, og om Stortinget er positive til en slik endring vil det trolig ta noen år før en slik regelendring er på plass. Å få til en slik inkludering vil være det som gir størst legitimitet til en slik meldeplikt, og vil i rettslig forstand også frita fra taushetsplikten etter Straffelovens § 211 og Forvaltningslovens § 13.

Et alternativ til å inkluderes i selve Barnevernloven er at Den norske kirke selv innfører i sitt regelverk at man ønsker å følge denne bestemmelsen. Det vil da bli en selvpålagt meldeplikt. Dette kan sammenlignes med hvordan Den norske kirke følger forvaltningsloven. Man er ikke pålagt det, men velger selv å følge den. I rettslig forstand har alle melderett etter Barnevernloven, så det å uttrykke en forpliktelse til Barnevernlovens § 6-4 i kirkelig regelverk vil tydeliggjøre en forventning og forpliktelse på kirkens ansatte til å følge denne retten. Om det å kun inkludere en slik meldeplikt i kirkelig lovgivning vil kunne ha noen betydning for hvordan en domstol vil behandle et brudd på Straffeloven eller Forvaltningsloven, er usikkert. Det er ikke gitt at dette er en farbar vei. Men en slik bestemmelse i kirkelig lovverk kan tydeliggjøre premisene for kirkens forståelse av taushetsplikt overfor både sjelesørger og konfident.

Dersom biskopene ønsker at prester og andre kirkelige ansatte skal ha meldeplikt etter barnevernloven må det avklares hvordan dette skal arbeids videre med både overfor Kirkerådet/Kirkemøtet og offentlige myndigheter.

Departementet arbeider med en ny barnevernlov, og det kan opprettes kontakt med Barne- og familiedepartementet for å ha videre kontakt om hvordan man best kan inkludere kirkelige ansatte i barnevernlovens § 6-4 dersom det er ønskelig.

Biskopene bes vurdere hvordan man ønsker å gå fram for å eventuell innarbeide meldeplikt etter Barnevernlovens § 6-4 for kirkelige ansatte.